

en af de aller groveste Fornærmelser mod Rigsretten bestandig at paakalde den og sige: Gaa til Rigsretten, den skal nok dømme — naar man samtidig har gjort alt Sit til at hindre, at denne Ret kan dømme, idet man har taget Apparatet dertil ud af Haanden paa den, ikke har givet en Ministeransvarlighedslov. Hele vor Straffelov er jo netop affattet med den bestemte Bagtanke, at de Forbrydere, der høre under Rigsrettens Paakjendelse, høre ikke hjemme i den, men skulle staa i en Ministeransvarlighedslov. Vor Straffelov indeholder ingen Bestemmelse, der gjør det muligt at dømme Noget for Grundlovsbrud. Ministerforbrydelser mod Grundloven komme ikke ind under en eneste Paragraf i Straffeloven, og der er ikke en eneste af de Paragrafer, der ere citerede i det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds's (Scharling) Livorgan, der har det Mindste dermed at gjøre; der savnes netop Bestemmelser, som sætte Straf for Grundlovsbrud; saadanne findes ikke i vor Lovgivning, og det er ikke tilfældigt, men ganske simpelt, fordi vor Straffelovgivning mangler et Supplement, som stadig har været forudsat, nemlig en Ministeransvarlighedslov. En saadan mangler, og naar man taler om Rigsretten, siger jeg derfor, at det er en Fornærmelse mod Rigsretten at sige: Gaa til Rigsretten, at sige, at det er den, der skal afgjøre Sagen, thi vi have taget Muligheden for, at den kunde gjøre det, bort fra den. Det er akkurat, ligesom om en Morder vilde sige: Prøv at faae mig dømt, naar han samtidig havde sikret sig, at Straffeloven ikke indeholdt Bestemmelser om Mord. Det er det Samme. Jeg paastaar ikke, at Ministrene ere Mordere. Ja, saa vidt ere vi komne i Fanatisme, at man er nødt til at tage Reservationer, som man ellers ikke vilde behøve at tage blandt dannede Mennesker. Jeg er fuldstændig vis paa, at hvis jeg ikke havde gjort det, vilde de Herrer i Morgen have haadt den Fornærmelse at kunne læse, at jeg havde talt om Mordere (Modsigelse). Ja, jeg har i alt Fald tidligere læst noget Dignende i mange Tilfælde. Nei, det er virkelig det sværeste Indgreb i Landstingets Ret, der er slet, at man har gjort Rigsretten inkompetent ved at tage Vaabnet fra den, ved at berøve den Grundlaget, en Ministeransvarlighedslov. Det er denne Regjering, der har Ansvar i denne Henseende, og det er ganske mærkverdigt den samme Regjering, der Dag ud og Dag ind begaar det ene Grundlovsbrud efter det andet, den samme Regjering, der ikke kan forsvare sig her i Saleu, det er den samme

Regjerings fortjenstlige Virksomhed, at den har forhindret Ministeransvarlighedsloven. Jeg maa ogsaa sige, at der gjentagne Gange er talt om, at Rigsretten er i den Grad trukken ind i den Videnstabelighed, som hersker, at man ikke kunde tro, at den kunde dømme ganske lidenskabsløst; det kan jo i alt Fald kun gjælde Landstingets Medlemmer. Jeg veed ikke hvor megen Videnstabelighed Landstinget, om det er en meget lidenskabelig Forsamling, men saa meget er jeg paa det Rene med, at Regjeringen har gjort Landstingets Medlemmer af Rigsretten det saa godt som umuligt at hæbde deres upartiske Dommerstilling, derved at Regjeringen har indviklet Landstinget paa den mest fremstødte Maade ikke blot i Kampen, men netop i de Spørgsmaal, som maa komme for Rigsretten, og derved sigter jeg ikke blot til, at Regjeringen i Fjor førte an i Striden med Folkethinget, tvang Landstinget, altsaa Rigsretten, til at tage Parti i den Strid, hvoraf Konflikten opstod, men jeg sigter ganske bestemt til, at Regjeringen ogsaa i Aar meget bestemt, efter hvad der siges, har lagt et alvorligt Pres paa Landstinget for at faae dette Thing, hvis væsentlige Bestemmelse er tillige at være Rigsret, til at behandle Finantsloven for Folkethinget, og det imod udtrykkelig Protest af et af Rigsrettens mest fremtrædende Medlemmer. Naar Regjeringen nu gjør det saaledes, at den faar Landstinget, Rigsrettens Medlemmer, — thi de kunne jo alle blive Medlemmer af Rigsretten — til i saa tvivlsomme Spørgsmaal imod Protest af et enkelt Rigsretsmedlem, det mest fremragende Medlem, maaske vor mest fremragende Jurist, at deltage i en Behandling af Finantsloven, der nødvendig en Gang maa komme for Rigsretten, naar vi en Gang komme til det Resultat at ville gaa til Rigsretten — og det er ikke udelukket; de Herrer maa huske vel paa, at fordi vi ikke for Tiden anse det rigtigt, kan den Tid komme, da vi ville finde det rigtigt at gaa til Rigsretten, — naar Regjeringen har faaet Landstinget til at deltage dert, saa har Regjeringen bragt Landstinget i en Stilling, der er næsten uholdbar, idet den har faaet Landstingets Medlemmer til at være med til at begaa de Handlinger, de selv skulle dømme om. Har man nogensinde set, at man har sat en Domstol til at dømme sig selv, dømme sine egne paaklagede Handlinger? Men det har Regjeringen bragt det til. Den unddrager først paa den ene Side Rigsretten den Lov, i Kraft af hvilken den skal dømme, og trækker paa den anden Side Rigsrettens Medlemmer ind i de mest vovede politiske Foranstaltninger, de mest yderliggaaende